
1

Допала се Дучићу Љубица Ђирковићева. Врло често одлази њој на чај и сваки пут затиче доцента, доцније професора Милету Новаковића, који се њом и оженио. Неко ће од другова рећи Дучићу: „Шта се Ви тамо мувате кад знате да је девојка већ бегенисана?“ „Не мислите, ваљда, да ми може да буде такмац онај Милета, на чијој глави сваког јутра проклија нова бубуљица?“

2

Др Чеда Михајловић, познати лекар из Врњачке Бање, министар и председник многих друштава и установа, рекао је Дучићу, и то у највишем успону своје каријере: „Молим Вас, Дука, помените ме негде у својим делима, па ма рекли и „Онај магарац Чеда“, како бисте ме сачували од заборава“.

3

Дучић је већ неколико година посланик на страни. Једног лета дошао је у Београд на одсуство и отишао је с Јашом Продановићем и професором Милом Павловићем, званим Крпа, на вечеру код „Госпа-Јеле“. Наручили су сваки по криглу пива и по дванаест ђевапчића. Кад им је момак донео ђевапчиће с луком, Дучић је вратио тањир и тражио је порцију ђевапчића без лука. „Тако, тако, Дука!“, добацио му је Миле Крпа. „Доста си гутао лукац без чевапчића, сада можеш ђевапчиће без лука“.

4

За време Првог светског рата Дучић је био у Атини. Падала је киша и он се шетао с Ивом Ђипиком испод једног кишобрана. Наишла је Јелена Милана Гавриловића и Дучић ће јој тек рећи: „Видите ли, госпо-Лела, испод овог кишобрана налазе се три четвртине југословенске књижевности“. После неколико година, иста се сцена понавља у Београду. На Теразијама, стоје испод једног кишобрана Дучић, Ђипико и Војислав Јовановић Марамбо. Марамбо, који је знао за ову Дучићеву доскочицу, тек ће рећи: „Испод овог кишобрана налазе се три четвртине југословенске књижевности“. „Потпуно тачно!“, узвратио му је Дучић. „Ви сте нам пришли, али се проценат књижевности није повећао“.

5

Наљутио се Дучић на свог млађег друга и колегу Јована Марковића, званог Голубар, кога није марио и љутито му је довикнуо: „Слушајте, Јово. После Ваше смрти, Ваш први комшија рећи ће: „Ама, како се зваше онај што недавно умре?“ А Дучић одговори: „Али ће Ваши унуци, знајте, пасти на матури ако не буду знали годину рођења Јована Дучића“.

6

Другом једном приликом, дошао је Дучић Јови Марковићу, који је био помоћник министра иностраних дела, да му тражи повећање неког отпавничког додатка. Јова Марковић је почео да му чита придику и да му објашњава како је распикућа и како, на тај начин, никад неће стећи своју кућу. „Кућу нећу“, одговорио му је Дучић, „али ћу стећи своју улицу. А Ви већ имате неколико кућа, али улицу никад нећете стећи!“

7

Тражио Дучић од Николе Пашића да га прими и молио га је за неко унапређење. Пашић га је примио доста хладно и ништа му није обећао. Разочаран и љут, Дучић је срео Слободана Јовановића и рекао му: „Онај Пашић, с оном великом брадом, личи на маторог Јеврејина. Ништа неће учинити за мене“. После извесног времена, Дучић је унапређен и отишао је Слободану Јовановићу да му се похвали: „Она бела брада заиста даје Пашићу светитељски израз!“

8

У канцеларији Јеврема Тадића, генералног политичког директора Министарства иностраних дела, у орману, било је једно огледало у дрвеном раму с хартијом на полећини. Тадић је увек пред тим огледалом намештао свој шешир и дотеривао шишке. Кад је Дучић то видео, написао је следећа два стиха на полећини огледала: „Огледало некад ово беше / хоризонт директора Јеше!“

9

Умро Милан Ракић. Неко сретне Дучића и каже му: „Кад је умро Ђура Јакшић, Змај му је певао песму „Светли гробови“. И Ви ћете, ваљда, нешто да учините за Ракића?“ „Добро сте ме подсетили!“, одговорио је одмах Дучић. „Даћу хиљаду динара и уписаћу га негде за добротвора!“
